

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/62/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201899
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201899.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu Mgr. D. C., O., zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Kremenským, so sídlom Račianska 66, 831 02 Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu financií SR, so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/019426/2012-23-10 zo dňa 20. augusta 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/247/2012-32 zo dňa 3. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/247/2012-32 zo dňa 3. októbra 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Útvar sociálneho zabezpečenia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky rozhodnutím Zn.: 3656/2012-SZ zo dňa 04.07.2012 rozhodol, že podľa § 105 ods. 7 v spojení s § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012 sa žalobcovi od 01.07.2012 výsluhový dôchodok znižuje na sumu 935,21 € mesačne. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 30. 06. 2012 nadobudol účinnosť článok IV zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bolo doplnené ustanovenie § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. odsekom 13; týmto predpisom sa valorizácia dávok výsluhového zabezpečenia prepočila s valorizáciou platov a teda dávky výsluhového zabezpečenia sa budú valorizovať iba v tom roku, v ktorom sa zvyšujú funkčné platy o viac ako o 0%.

Minister financií Slovenskej republiky ako odvolací orgán rozhodnutím číslo: MF/019426/2012-23-10 zo

dňa 20.08.2012 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky zn: 3656/2012-SZ zo dňa 04.07.2012 potvrdil. Rozhodol tak s odôvodnením, že v podanom odvolaní neboli uvedené nové skutočnosti, ktoré by poukázali na rozpor s právnymi predpismi a skutočným stavom v napadnutom rozhodnutí alebo iné dôvody, ktoré by preukazovali nesprávnosť alebo nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

II.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie orgánu prvého stupňa, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

Podľa právneho názoru krajského súdu, prvé rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 656/2012-SZ zo dňa 28. mája 2012 o valorizácii výsluhového dôchodku bolo vydané v súlade s vtedy platným právnym stavom, je zákonné a právoplatné. Bol teda nezákonný postup žalovaného, že následne (po účinnosti novely č. 185/2012 Z. z.) vydal dňa 4. júla 2012 rozhodnutie, ktorým valorizáciu žalobcovi za to isté obdobie odňal, pričom vychádzal zo znenia zákona po 30. júni 2012. Argumenty žalovaného, že zmena nastala ex lege a rozhodnutie malo iba deklaratórny charakter neobstoja, pretože toto rozhodnutie má podľa názoru súdu v časti zvýšenia (prípadne zníženia) výsluhového dôchodku konštitutívny charakter. Taktiež nemohla obstať námietka žalovaného, že takéto prípady rieši § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z.. Podľa názoru súdu toto ustanovenie nie je možné aplikovať na tento prípad, pretože tu nejde o výpočet dávky výsluhového dôchodku, ale o valorizáciu (zvýšenie). Zvýšenie výsluhového dôchodku bolo v čase rozhodovania prvostupňového orgánu dňa 30. mája 2012 v súlade s vtedy platným právnym stavom. Pretože zákon č. 185/2012 Z.z. nemal žiadne intertemporálne (prechodné) ustanovenia, je potrebné vychádzať zo všeobecnej zásady zákazu pravej retroaktivity právnych noriem.

III.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť pre nesprávne právne posúdenie veci. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že rozsudok súdu je nepresvedčivý, riadne neodôvodnený, pretože krajský súd iba skonštatoval, že rozhodnutie o zvýšení výsluhového dôchodku má konštitutívny charakter bez toho, aby tento právny názor bližšie odôvodnil. V dôvodoch absentuje tiež konštatovanie, prečo na daný prípad nemožno aplikovať ustanovenie § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z.

Ďalej uviedol, že v danej veci za rozhodujúcu právnu skutočnosť je potrebné považovať zmenu právnej úpravy - zákon č. 185/2012 Z. z., ktorým sa s účinnosťou odo dňa 30. júna 2012 novelizovalo ustanovenie § 68 zákona č. 328/2002 Z. z., podľa ktorého je momentom, kedy nastávajú hmotnoprávne účinky vzniku nároku na zvýšenie výsluhového dôchodku 1. júl príslušného kalendárneho roka. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalobcu, že „v roku 2011 nastali rozhodujúce skutočnosti, ktoré zakladali žalobcovi nárok na zvýšenie dôchodku“. Odkaz na predchádzajúci kalendárny rok (v danom prípade rok 2011) obsiahnutý v citovanom ustanovení sa totiž vzťahuje výlučne na mechanizmus výpočtu zvýšenia dávky. Vzhľadom na periodicitu vyplácania predmetných dávok a na skutočnosť, že opakujúce sa dávky výsluhového zabezpečenia sa vyplácajú na bežný kalendárny mesiac (§ 100 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z.) na jednej strane, a na určený výplatný termín (15. deň v kalendárnom mesiaci) a čas potrebný na vydanie a oznámenie rozhodnutia na strane druhej, útvár sociálneho zabezpečenia Finančného riaditeľstva SR vydal rozhodnutie o zvýšení dávky v predstihu s tým, že k zvýšeniu dôjde odo dňa 1. júla 2012 (tak ako to ustanovoval v tom čase platný a účinný zákon), čomu zodpovedal výrok tohto rozhodnutia.

Medzi vydaním rozhodnutia o zvýšení dávky a dátumom 1. júla 2012 (t. j. pred momentom, kedy mala nastať hmotnoprávna skutočnosť, s ktorou sa spája vznik subjektívneho práva na zvýšenie dávky) však došlo k zmene príslušnej právnej úpravy. Do zákona č. 328/2002 Z. z. bol s účinnosťou odo dňa 30. júna 2012 vložený § 68 ods. 13, z ktorého v spojení s § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012 vyplynulo, že v roku 2012 sa dávky výsluhového zabezpečenia nezvyšujú. Je preto potrebné konštatovať, že príslušná hmotnoprávna skutočnosť rozhodná pre vznik nároku na zvýšenie dávky nenastala a vyvodiť, že žalobcovi nevzniklo právo na zvýšenie jeho výsluhového

dôchodku. Napriek tomu existovalo rozhodnutie, ktoré deklarovalo právny stav, ktorý (vzhľadom na zmenu relevantnej právnej úpravy) nenastal. Takúto situáciu nemožno kvalifikovať inak, než že ide o stav contra legem, ktorý musí byť príslušnými právnymi prostriedkami napravený.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania. Stotožnil sa s právnym názorom súdu, ktorý je založený na tom, že valorizácia a výsluhová dávka nie sú totožné právne inštitúty a preto ustanovenie § 105 ods. 7 zákona nie je možné v tomto prípade použiť. Priznanie dávky výsluhového zabezpečenia je stav, kedy po splnení zákonných podmienok sa účastníkovi v súlade so zákonom prizná konkrétna dávka výsluhového zabezpečenia. Predmetom konania je zvýšenie pôvodne priznanej dávky, pričom sa vychádza zo sumy, ktorá zodpovedá výške dávky k 30. júnu. Nemôže byť sporné, že o priznanej dávke bolo právoplatne rozhodnuté. Pretože bola priznaná v súlade so zákonom a jej výška po predchádzajúcich valorizáciách zodpovedá sume ku dňu 30. júna, nie je možné začať konanie vo veci v zmysle § 105 ods. 7 zákona a dávku znížiť len z toho dôvodu, že došlo k účelovej zmene zákona.

V ďalšej časti vyjadrenia podrobne rozoberá, prečo nie je možné súhlasiť so záverom žalovaného a má za to, že v danom prípade ide o zjavnú retroaktivitu, ktorá je neprípustná, keď neskorším zákonom, a to v čase, keď boli splnené hmotnoprávne podmienky pre valorizáciu dôchodku a bolo už právoplatne rozhodnuté o nároku žalobcu, boli spätne ustanovené iné hmotnoprávne podmienky, na základe ktorých sa mal valorizovať (nevalorizovať) výsluhový dôchodok. Svojím rozhodnutím tak žalovaný ako aj prvostupňový orgán zasiahol do práv žalobcu, konkrétne do zákonného práva na zvýšenie výsluhového dôchodku, ktoré mu bolo priznané právoplatným rozhodnutím ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 185/2012 Z. z. po splnení zákonných podmienok.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie 3. septembra 2013. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 12. februára 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Súd v správnom súdnictve preskúmajúc rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR, útvaru sociálneho zabezpečenia č. 656/2012-SZ zo dňa 28.5.2012 (za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. v znení do 29. júna 2012) bol žalobcovi zvýšený výsluhový dôchodok podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. odo dňa 1. júla 2012 na sumu 963,74 € mesačne.

Následne z dôvodu prijatej novely č. 185/2012 Z. z. zákona č. 328/2002 Z. z., účinnej odo dňa 30. júna 2012, vydal rozhodnutie č. 3656/2012-SZ zo dňa 4. júla 2012, ktorým podľa § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. (účinného odo dňa 30. júna 2012) znížil žalobcovi výsluhový dôchodok odo dňa 1. júla 2012 na sumu 935,21 € mesačne.

Na odvolanie žalobcu z dôvodov zhodných so žalobnými námietkami, žalovaný dňa 20. augusta 2012 vydal rozhodnutie č. MF/019426/2012-23-10, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil ako zákonné rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Žalobca sa podanou žalobou domáha zrušenia oboch týchto rozhodnutí z dôvodu, že k zníženiu výsluhového dôchodku o zvýšenie, o ktorom bolo rozhodnuté v súlade s právnymi predpismi, došlo bez právneho dôvodu. S týmto právnym názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo odôvodnené tým, že dňa 30. júna 2012 nadobudol účinnosť čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bolo doplnené ustanovenie § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. odsekom 13 (naviazané na štátny rozpočet).

V zmysle § 68 ods. 1 zákona č. 382/2002 Z. z. sa výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do dňa 30. júna príslušného kalendárneho roka zvyšujú odo dňa 1. júla príslušného kalendárneho roka.

Podľa § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom odo dňa 30. júna 2012, dávky výsluhového zabezpečenia sa zvyšujú podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchrannej služby, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov zvyšujú na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Ak sa funkčné platy, stupnica platových taríf alebo hodnostné platy v príslušnom kalendárnom roku zvyšujú len u niektorého zo subjektov podľa predchádzajúcej vety, dávky výsluhového zabezpečenia podľa odsekov 1 až 7 sa zvyšujú iba poberateľom, ktorí ukončili posledný služobný pomer v zbore, štátnom orgáne alebo v ozbrojených silách, v ktorom sa uvedené platové náležitosti zvyšujú, a pozostalým po nich.

Podľa § 5 ods. 1, 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012 (účinného odo dňa 1. januára 2012), platové tarify sa v roku 2012 zvýšia o 0% od 1. januára 2012. Funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Železničnej polície, Národného bezpečnostného úradu a colníkov sa v roku 2012 zvýšia o 0% od 1. januára 2012.

Podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. dávka nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia sa zníži, ak sa zistí, že sa táto dávka priznala vo vyššej sume, ako patrí.

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č.3656/2012-SZ zo dňa 4. júla 2012, ktorým podľa § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. (účinného odo dňa 30. júna 2012) znížil žalobcovi výsluhový dôchodok odo dňa 1. júla 2012 na sumu 935,21 € mesačne.

Pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné posúdiť, či v súvislosti so zmenou podmienok valorizácie vykonanej zákonom č. 185/2012 Z. z. (účinným odo dňa 30. júna 2012), bolo možné už priznané (zvýšené) dávky výsluhového zabezpečenia podľa § 68 ods. 1 zákona č. 382/2002 Z. z. (účinného do dňa 29. júna 2012), znížiť.

V danom prípade krajský súd a žalobca považujú zmenu žalobcovi priznanej valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia za neprípustnú z dôvodu všeobecnej zásady zákazu pravej retroaktivity právnych noriem.

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát zaoberal časovou pôsobnosťou právnych noriem a aj v náleze PL. ÚS 16/09-51 zo dňa 27. októbra 2010 konštatoval, že: „náhle zmeny pravidiel súvisia s kategóriami retroaktivity, ochrany nadobudnutých opráv a legitímnym očakávaním vychádzajúcim z tradície (pôvodne nemeckej) administrativistiky (porov. Tiež Hendrych, D.: Správni právo, obecná časť. 7. Vydání. Praha: C.H.Beck 2009, s. 813). Takéto legitímne očakávanie, účelom ktorého je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci, je potrebné metodicky odlišovať od konceptu legitímneho očakávania, ktorým Európsky súd pre ľudské práva definuje predmet ochrany, a teda aplikovateľnosť čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Podľa citovaného nálezu ústavného súdu tiež je „...nepochybne nadobudnutým právom nárok na konkrétnu dávku, ktorá bola splatná podľa predchádzajúceho predpisu. K zásahu do takého nároku však nedošlo a taký zásah nebol ani namietaný. Technicky je nadobudnutým právom aj právo na príspevok vo výške nie nižšej, ako vo výške vypočítanej na základe pôvodného vzorca v tom zmysle, že ak by nebol zmenený zákon, tak by bol štát povinný plniť zodpovedajúcu povinnosť. V okolnostiach danej veci však nejde o nadobudnuté právo hodné momentálnej špeciálnej ústavnej ochrany, čo vyplýva hlavne s charakteru samotného príspevku a kontextu jeho modifikácie...“.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť rozdiel medzi nepravou a pravou retroaktivitou, ktorým sa zaoberá napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Szd 1/2010 zo dňa 29. septembra 2011: „K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (PL. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať).

Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy“.

Okrem toho v právnom štáte platí princíp prezumpcie ústavnosti - len Ústavnému súdu Slovenskej republiky prislúcha vysloviť, či určitá norma alebo jej časť, či ustanovenie, je ale nie je v dôsledku obsiahnutej pravej - neprípustnej - retroaktivity - protiústavná a teda v právnom štáte neprípustná.

Podľa názoru odvolacieho súdu prijatá novela zákona č. 185/2012 Z. z. s účinnosťou odo dňa 30. júna 2012 nevykazuje znaky pravej retroaktivity, v našom právnom poriadku neprípustnej, ale ide o retroaktivitu nepravú, ktorá je prípustná. Dotknutou novelou boli uznané právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti a účinnosti skoršieho zákona (výsluhový dôchodok žalobcovi naďalej patrí), no zároveň boli zmenené isté práva do budúcnosti.

Prvostupňový orgán mal za to, že dňa 1. júla 2012 vznikne právo na vyplácanie výsluhového dôchodku vo vyššej sume, a preto vydal dňa 01.06. 2012 rozhodnutie o zvýšení výsluhovej dávky; toto jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnym predpisom, v tom čase platným a účinným, takže išlo o rozhodnutie zákonné. Avšak právna úprava sa následne ku dňu 30. júna 2012 zmenila a naviazala zvýšenie výsluhového dôchodku na zvýšenie funkčných plátov. Podľa platnej právnej úpravy odo dňa 30. júna 2012 teda žalobcovi nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového zabezpečenia. Preto aj rozhodnutie o znížení výsluhového dôchodku zo dňa 04.07.2012 bolo vydané na základe platného a účinného právneho predpisu, preto je tiež zákonné, a nebolo vydané bez existencie právneho dôvodu, ako sa domnieva žalobca. Navyše žalovaný postupoval aj v súlade s ustanovením § 105 ods. 7 zákona č. 382/2002 Z. z., podľa ktorého dávka výsluhového zabezpečenia sa zníži, ak sa priznála vo vyššej sume, ako patrí.

Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ O.s.p., t. j. jednak z dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a jednak považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Odvolací súd má za to, že ani jeden z týchto dôvod nie je daný; otázkou právneho posúdenia sa zaoberal vyššie a pokiaľ ide druhý dôvod, má za to, že prvostupňový správny orgán jednoznačne uviedol, prečo a na základe akého právneho predpisu rozhodnutie vydal. Napokon ťažko možno konštatovať nesprávne právne posúdenie veci v rozhodnutí, ktoré je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p.

napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol. Odvolací súd ešte poznamenáva, že ak krajský súd považoval ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 185/2012 Z. z. účinného odo dňa 30. júna 2012 za protiústavné, mal v prerokúvanej veci postupovať podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a predložiť vec na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu Slovenskej republiky, pretože sám nie je oprávnený vysloviť rozpor všeobecného právneho predpisu so zákonom, ústavou alebo medzinárodnou zmluvou. Správny orgán by predsa ani po zrušení jeho rozhodnutia v ďalšom konaní nemohol rozhodnúť v rozpore s platným a účinným všeobecne záväzným právnym predpisom.
V.

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.